

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Věrou Šimůnkovou ve věci

žalobkyně: **HAMRENERGY s.r.o.**, IČO 28691237
sídlem Nehvizdská 22/8, 198 00 Praha 9
zastoupena advokátem Mgr. Václavem Voříškem
sídlem Pod kaštany 245/10, 160 00 Praha 6

proti

žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**
sídlem Zborovská 81/11, 150 21 Praha 5

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 11. 2017, č. j. 148621/2017/KUSK-DOP/HLA, sp. zn. 020717/2017/KUSK/9,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Kolín, odboru dopravy (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 2. 1. 2017, č. j. MUKOLIN/OD 132931/16-kuti, sp. zn. 21416/2016, (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím byla

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. R.

žalobkyně shledána vinnou ze spáchání správního deliktu provozovatele vozidla podle ustanovení § 125f zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), za což jí byla uložena pokuta ve výši 2 000 Kč a podle ustanovení § 79 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) povinnost úhrady nákladů řízení ve výši 1 000 Kč.

2. Žalobkyně v obsáhlé žalobě uvedla řadu námitek. Konkrétně namítala nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů a skutkových zjištění, absenci posouzení splnění podmínek měření rychlosti, vady výroku, protiústavnost a diskriminaci. Z důvodu značné rozsáhlosti soud uvádí argumentaci žalobkyně až dále v odůvodnění rozsudku.
3. Žalovaný navrhl žalobu zamítnout, odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a podrobně se vyjádřil k jednotlivým námitkám. Z důvodu značné rozsáhlosti uvádí soud argumentaci žalovaného také až dále v odůvodnění rozsudku.

Skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu

4. Ze správního spisu soud zjistil, že správní orgán I. stupně obdržel oznámení o podezření ze spáchání přestupku ze dne 29. 8. 2016, ve kterém bylo konstatováno, že „*automatizovaným technickým prostředkem SYDO Traffic Velocity v. č. GEMVEL0023 ver:1.0 používaným při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích bylo zjištěno, že dne 18. 8. 2016 v obci Přív-Předhradí v ulici Poděbradská, Kolínská, směr Kolín, blíže neustanovený řidič výše uvedeného vozidla překročil nejvyšší povolenou rychlost v obci o méně než 20 km/hod.*“ Přílohou oznámení o podezření ze spáchání přestupku je i fotografie pořízená automatizovaným technickým prostředkem.
5. Dne 1. 9. 2016 byla žalobkyni doručena výzva k uhrazení určené částky podle ustanovení § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu z důvodu spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 4 zákona o silničním provozu, kterého se dopustil řidič vozidla registrační značky X, který nedodržel nejvyšší povolenou rychlost pro uvedené místo a jel nedovolenou rychlostí 72 km/h, ačkoliv v souladu s ustanovením § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu je na uvedeném místě povolena rychlost jízdy nejvýše 50 km/h. Správní orgán I. stupně poučil žalobkyni o možnosti písemně sdělit údaje o totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupku.
6. Podáním ze dne 2. 9. 2016 žalobkyně správnímu orgánu I. stupně sdělila, že v uvedené době měl vozidlo k užívání a řídil jej pan W. S., narozený X.
7. Dne 8. 11. 2016 učinil správní orgán I. stupně záznam o odložení věci podle ustanovení § 66 odst. 3 písm. g) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „zákon o přestupcích“), protože do šedesáti dnů ode dne, kdy se o přestupku dozvěděl, nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě.
8. Příkazem ze dne 8. 11. 2016 č. j. MUKOLIN/OD 120681/16-kuti, rozhodl správní orgán I. stupně o uložení pokuty ve výši 2 000 Kč žalobkyni, která se dopustila správního deliktu podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu. Žalobkyně podala proti příkazu odpor a současně zmocnila společnost ODVOZ VOZU s. r. o. ke svému zastupování ve správním řízení.
9. Dne 28. 11. 2016 bylo žalobkyni doručeno oznámení o pokračování řízení o správním deliktu. Žalobkyně byla v souladu s ustanovením § 36 odst. 3 správního řádu poučena o

právu seznámit se s podklady rozhodnutí

10. Dne 2. 1. 2017 bylo mimo ústní jednání provedeno dokazování. Správní orgán I. stupně provedl listinné důkazy, a to: oznámení o podezření ze spáchání přestupku vč. fotodokumentace, ověřovací list silničního rychloměru, výzvu k uhrazení určené částky vč. doručky, označení osoby řidiče provozovatelem, výzvu k podání vysvětlení adresovanou W. S., úřední záznam o odmítnutí úkonů správním orgánem, záznam o odložení věci, příkaz k uložení pokuty za správní delikt, odpor žalobkyně vč. plné moci a oznámení o pokračování řízení.
11. Téhož dne (2. 1. 2017) pak správní orgán I. stupně vydal prvostupňové rozhodnutí, kterým shledal žalobkyni vinnou ze spáchání správního deliktu provozovatele vozidla podle ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, když porušila § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu tím, že jako provozovatel motorového vozidla registrační značky X z nedbalosti nezajistila, aby při jeho užití byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem, neboť dne 18. 8. 2016 v 7:03 hodin na pozemní komunikaci v obci Pňov-Předhradí, Poděbradská, Kolínská, směr Kolín došlo ze strany řidiče k nedodržení nevyšší povolené rychlosti, neboť jel rychlostí 72 km/h v místě, kde je v souladu s ustanovením § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu povolena rychlost jízdy nejvýše 50 km/h. Při zohlednění možné odchylky měřícího zařízení ve výši ± 3 km/h byla jako nejnižší skutečná rychlost jízdy stanovena 69 km/h. Žalobkyni byla uložena pokuta ve výši 2 000 Kč a povinnost k náhradě nákladů řízení ve výši 1 000 Kč.
12. Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně dne 30. 1. 2017 blanketní odvolání, které k výzvě žalovaného dne 30. 11. 2017 doplnila.
13. Dne 28. 11. 2017 vydal žalovaný napadené rozhodnutí, kterým zamítl odvolání žalobkyně proti prvostupňovému rozhodnutí a toto rozhodnutí potvrdil.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

14. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a že obsahuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí vycházel soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Vady, k nimž by byl povinen přihlédnout z moci úřední, soud neshledal.
15. Soud k rozhodnutí o žalobě nařídil jednání na den 30. 7. 2021. Téhož dne obdržel omluvu zástupce žalobkyně z jednání spojenou s žádostí o jeho odročení. V žádosti zástupce žalobkyně uvedl, že dne 30. 7. 2021 bude nahlížet do spisů u Obvodního soudu pro Prahu 8. Jako doklad připojil žádost o nahlížení datovanou dne 29. 7. 2021, adresovanou shora označenému soudu, v jejímž závěru uvedl, že vhodným dnem k nahlížení by byl zítřek, tedy 30. 7. 2021, a odpověď označeného soudu, z níž plyne, že žádosti zástupce žalobkyně o nahlížení do spisů dne 30. 7. 2021 bylo vyhověno.
16. Soud žádosti o odročení jednání nevyhověl, neboť z doručky založené na č. l. 67 verte vyplývá, že zástupce žalobkyně byl k jednání nařízenému u zdejšího soudu na 30. 7. 2021 řádně a včas předvolán. O konání jednání tedy věděl, proto měl a mohl žádat o nahlížení do spisu u Obvodního soudu pro Prahu 8 v termínu, jenž by s jednáním u zdejšího soudu nekolidoval a nikoli až návodně žádat označený soud o umožnění nahlížení právě v den

nařízeného jednání u zdejšího soudu. Účelovost a obstrukčnost postupu zástupce žalobkyně je tak zcela zjevná a soud proto jednání neodročil.

17. Následně soud při jednání provedl dokazování, v jehož rámci konstatoval podstatný obsah listiny ze dne 10. 11. 2015, č. j. KRPS-380119-2/ČJ-2015-010806, kterou byl stanoven úsek pro měření rychlosti v obci Pňov-Předhradí na silnici č. I/38 v obou směrech (č. l. 55). Dále soud sdělil podstatný obsah Veřejnoprávní smlouvy uzavřené mezi městem Kolín a obcí Pňov-Předhradí k zajišťování úsekového měření rychlosti podle zákona č. 553/1991 Sb., o obecní policii, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o obecní policii“), uzavřené dne 9. 7. 2015, jež byla schválena rozhodnutím Krajského úřadu Středočeského kraje ze dne 15. 8. 2015, kdy se stala účinnou, uveřejněné pod č. 106/VS/2015 v částce 5/2015 Věstníku právních předpisů Středočeského kraje (č. l. 59 až 61). Soud dále konstatoval obsah Zpravodaje města Kolína, č. 7 - 8/2015, ročník 21, stranu 5 (č. l. 62), v němž je uvedena informace o realizaci úsekového měření rychlosti mezi městem Kolín a obcí Pňov-Předhradí. Pověřený pracovník založil do spisu (č. l. 73) záznam z webových stránek města Kolín o zveřejnění shora uvedeného zpravodaje, který je stále dohledatelný.

Posouzení žalobních bodů

18. Soud předepisuje, že o žalobě rozhoduje podruhé poté, co předchází rozsudek ze dne 29. 8. 2018, č. j. 44 A 6/2018-30, zrušil Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 28. 1. 2020, č. j. 2 As 357/2018-60 (dále jen „kasační rozsudek“). Ve zrušovacím rozsudku Nejvyšší správní soud zdejšímu soudu vytkl, že nebylo prokázáno, resp. před soudem doplněno dokazování k zákonným podmínkám měření rychlosti, konkrétně k otázce oprávnění obecní policie k zaznamenávání rychlosti vozidel v předmětném úseku a ke stanovení předmětných úseků Policií ČR. Za důvodné naopak neshledal kasační námitky poukazující na nezákonnost stanovení sankce za správní delikt, porušení zásady zákazu dvojího přičítání a nezohlednění důkazního návrhu soudem. Soud v dalším řízení po vrácení věci kasačním soudem nařídil ústní jednání a provedl při něm důkazy uvedené shora v bodě 17 rozsudku.
19. Vzhledem k tomu, že ostatní kasační námitky žalobkyně nebyly shledány důvodné a vypořádání zbylých žalobních bodů soudem, proti němuž žalobkyně u kasačního soudu nebrojila, bylo obsaženo již v předchozím rozsudku, zaměří se soud na žalobní body, které zůstaly mezi stranami sporné a ohledně ostatních se omezí na stručnější vypořádání zahrnující případně odkaz na vypořádání příslušné námitky kasačním soudem.
20. Ještě než soud přistoupí k posouzení žalobních bodů, uvádí, že ve většině žalobních bodů žalobkyně namítá nedostatky prvostupňového rozhodnutí, případně obecně brojí proti oběma rozhodnutím, aniž by specifikovala, jestli se uvedené chyby dopustil pouze správní orgán I. stupně a žalovaný se s tímto pochybením nevypořádal, nebo jestli se uvedeného pochybení dopustily oba správní orgány. Podle ustanovení § 71 odst. 1 písm. c) a d) s. ř. s. musí žaloba kromě obecných náležitostí podání (§ 37 odst. 2 a 3 s. ř. s.) obsahovat označení výroků rozhodnutí, které žalobkyně napadá, a žalobní body, z nichž musí být patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobkyně napadené rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné. Zároveň také platí, že žaloba proti rozhodnutí správního orgánu podle § 65 s. ř. s. vždy směřuje proti rozhodnutí správního orgánu druhého stupně (zde žalovanému). Avšak pro účely soudního přezkumu správních rozhodnutí jsou rozhodnutí obou stupňů správních orgánů vnímána jako celek, to znamená, že ač správní soudy přezkoumávají a případně ruší především rozhodnutí správního orgánu druhého stupně, při posuzování zákonnosti tohoto rozhodnutí přihlížejí k předchozímu správnímu řízení

a rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Zároveň však žalobkyně nemá na zrušení prvostupňového rozhodnutí právní nárok, neboť na rozdíl od ustanovení § 78 odst. 1 s. ř. s., které stanovuje v okamžiku důvodnosti žaloby povinnost soudu napadené rozhodnutí zrušit, ustanovení § 78 odst. 3 s. ř. s. svěřuje posouzení důvodů pro zrušení prvostupňového rozhodnutí soudu (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2007, č. j. 1 As 60/2006-106, Sb. NSS č. 1456/2008).

21. Soud také nepřehlédl, že námitky, které žalobkyně uvedla v žalobě, v průběhu správního řízení neuplatnila. Soud si je však vědom usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 8. 2008, č. j. 7 Afs 54/2007-62, ve kterém Nejvyšší správní soud nevyloučil možnost žalobce uplatnit v žalobě všechny důvody, pro které považuje napadené rozhodnutí za nezákonné, bez ohledu na skutečnost, že některé z nich neuplatnil v odvolacím řízení, ač tak učinit mohl. Soud musí postupovat s ohledem na princip plné jurisdikce, na možnost obhajoby obviněného z přestupku spočívající i v naprosté pasivitě ve správním řízení a v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu (srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 2. 5. 2017, č. j. 10 As 24/2015-71) přihlédnout k tomu, co žalobkyně nadnesla v žalobě. Žalobkyně mohla většinu námitek, v tomto případě žalobních bodů, uplatnit již ve správním řízení, neboť směřují zejména proti kvalitě výroků nebo odůvodnění prvostupňového rozhodnutí. Zároveň ale nejsou tyto žalobní body z přezkumu soudem vyloučeny. Vyloučeny jsou pouze v tom rozsahu, ve kterém je zpochybňována zákonnost postupu žalovaného z důvodu, že se dopustil procesních vad, když se nevypořádal se skutečnostmi či právními námitkami, které žalobkyně ale ve správním řízení neuplatnila.
22. Soud předně poukazuje na to, že žalobkyně byla uznána vinnou ze spáchání správního deliktu, nikoli ze spáchání přestupku. V takovém případě probíhalo správní řízení podle správního řádu a nikoli podle zákona o přestupcích. V tomto případě změnu procesního předpisu nepřineslo k 1. 7. 2017 ani nabytí účinnosti zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“), protože ten v ustanovení v § 112 odst. 4 stanoví, že „*zabájená řízení o přestupku a dosavadním jiném správním deliktu, s výjimkou řízení o disciplinárním deliktu, která nebyla skončena přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, se dokončí podle dosavadních zákonů*“. Žalobkyně se tak nemůže úspěšně dovolávat aplikace procesních ustanovení zákona o přestupcích, ale pouze procesních ustanovení, které obsahoval správní řád.
23. Ohledně posuzování odpovědnosti za spáchaný správní delikt pak platilo, že před přijetím zákona o odpovědnosti za přestupky postrádaly jiné správní delikty obecnou úpravu (to znamenalo, že pro ně neexistoval právní předpis upravující podmínky odpovědnosti, jako tomu bylo a je v případě přestupků). Právní úprava jiných správních deliktů v jednotlivých jiných zákonech neobsahovala všechny potřebné hmotněprávní instituty (např.: předpoklady deliktní způsobilosti, okolnosti vylučující protiprávnost, důvody zániku odpovědnosti za správní delikt). Chybějící hmotněprávní instituty vyvolávaly v praxi vážné problémy při aplikaci jednotlivých skutkových podstat. Jedním z řešení tak bylo využití analogie zákona o přestupcích, popřípadě analogie trestního práva hmotného (srov. důvodovou zprávu k zákonu o odpovědnosti za přestupky, obecná část). Vzhledem k tomu, že pro správní delikty neexistovalo obecné ustanovení, které by upravovalo časovou působnost aplikovatelných zákonů a vzhledem k tomu, že i Nejvyšší správní soud dospěl v rozsudku ze dne 27. 10. 2004, č. j. 6 A 126/2002-27, k závěru že „*ústavní záruka vyjádřená*

v článku 40 odst. 6 *in fine* Listiny základních práv a svobod a spočívající v přípustnosti trestání podle nového práva, jestliže je taková úprava pro pachatele výhodnější, platí i v řízení o sankci za správní delikty,“ aplikuje zdejší soud analogicky ustanovení § 7 odst. 1 zákona o přestupcích, který v době spáchání správního deliktu (ke dni 18. 8. 2016), stanovoval, že „odpovědnost za přestupek se posuzuje podle zákona účinného v době spáchání přestupku; podle pozdějšího zákona se posuzuje jen tehdy, je-li to pro pachatele příznivější.“ Toto ustanovení nedoznalo za dobu projednávání protiprávního jednání žádných změn. Zároveň dne 1. 7. 2017 vstoupil v účinnost zákon o odpovědnosti za přestupky, který ovšem obsahuje v ustanovení § 2 odst. 1 totožné pravidlo.

24. Soud uvážil k námitkám uvedeným v jednotlivých částech žaloby v pořadí, jak jsou v ní uvedeny, takto:

Nedostatek důvodů a skutkových zjištění

25. Žalobkyně předně namítá, že správní orgán I. stupně při výměře pokuty nezohlednil zákonná kritéria obsažená v § 125e odst. 2 zákona o silničním provozu. Pokuta je tak nezákonná a nepřezkoumatelná. Nadto správní orgán dovozoval závažnost sankční sazby, čímž porušil zákaz dvojího přičítání. Podle žalobkyně nemohlo ze strany žalovaného dojít ke změně odůvodnění prvostupňového rozhodnutí, neboť by tím žalobkyně byla zkrácena na právu se odvolat.
26. Žalobkyně také namítá, že žalovaný zcela přehlédl její odvolací námitky, důkazní návrhy, jakož i námitku podjatosti, jež byly obsaženy v podání ze dne 2. 11. 2017.
27. Dále žalobkyně uvádí, že prvostupňové rozhodnutí je nepřezkoumatelné, neboť správní orgán I. stupně převážně konstatoval právní a skutkové závěry, aniž uvedl, jakými úvahami byl veden a z jakých ustanovení a podkladů vycházel. Předně jde o otázku, zda byl použit rychloměr tzv. automatizovaným technickým prostředkem používaným bez obsluhy dle § 125f odst. 2 písm. b) zákona o silničním provozu. Správní orgán toto pouze konstatoval, aniž by uvedl, z jakých podkladů uvedený závěr dovozuje. Správní orgán I. stupně neodůvodnil, ani nekonstatoval, naplnění dalšího znaku skutkové podstaty, a sice to, zda porušení pravidel provozu mělo za následek dopravní nehodu. Protože nebylo dokázáno, že k nehodě nedošlo, je v souladu se zásadou *in dubio pro reo* třeba vycházet z toho, že k nehodě nedošlo, tedy nedošlo k naplnění znaků skutkové podstaty.
28. Správní orgán I. stupně podle žalobkyně pochybil, když uzavřel, že údajné porušení pravidel vykazovalo znaky přestupku podle zákona o silničním provozu, aniž by uvedl, o jaký konkrétní přestupek se jedná. V prvostupňovém rozhodnutí dále absentuje odůvodnění a prokázání rychlostního limitu 50 km/h, není ani uvedeno, kde začínal a končil měrný úsek.
29. Žalobkyně rovněž namítá, že záznam o měření je dokumentem povahy úředního záznamu a tedy nepoužitelným důkazem, neboť údaje jsou zadávány jednostranně strážníky, kdy není nutné mít potvrzení o správnosti takového údaje ze strany obviněného. K této námitce žalobkyně odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 8. 2016, č. j. 6 As 144/2016-36. Nepřípadný je pak odkaz na ověření, neboť rychlostní limit a místo měření nejsou údaji, které by byly podrobeny kontrole při ověřování, tedy se na ně ověření nevztahuje. Popis fotodokumentace v záznamu o měření není s to prokázat platný rychlostní limit a místo, kde bylo měření provedeno, neboť je zadáván obsluhou a nemá vyšší důkazní hodnotu než údaje obsažené v úředním záznamu.

30. Obě rozhodnutí jsou podle žalobkyně nepřezkoumatelná, neboť z nich nelze zjistit, jakou časovou verzi příslušných právních předpisů správní orgány obou stupňů při rozhodování užily. Není zřejmé, zda bylo postupováno v souladu s ustanovením čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“). V opačném případě došlo k porušení práva na spravedlivý proces. Podle žalobkyně měl být užit zákon o odpovědnosti za přestupky, neboť je pro žalobkyni příznivější.
31. Správní orgán I. stupně rovněž podle žalobkyně pochybil, když se nezabýval materiální stránkou přestupku, neboť jde o jeden z obligatorních znaků přestupku. Žalobkyně poukázala i na šablonovitost rozhodnutí správních orgánů v podobných případech. Napadená rozhodnutí nejsou výsledkem myšlenkové činnosti, ale mechanického vyplnění šablony.
32. Žalovaný ve vyjádření k žalobě předně poukázal na to, že dle § 112 odst. 4 zákona o odpovědnosti za přestupky se řízení o přestupku a dosavadním jiném správním deliktu dokončí podle dosavadních zákonů. Podle žalovaného správní orgány neměly pochybnosti o správnosti měření, jednání řidiče je z fotodokumentace nesporné. K tomu žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 5. 2017, č. j. 4 As 48/2017-34.
33. Žalobní bod není důvodný. Soud se neztotožnil s žádnou z žalobkyní uvedených dílčích námitek. Námitku nepřezkoumatelného a nezákonného stanovení výše sankce neshledal kasační soud důvodnou. Nejvyšší správní soud připustil, že v prvostupňovém rozhodnutí chybí přezkoumatelná individualizovaná úvaha o výši sankce, čímž se věc podobá věci řešené pod sp. zn. 5 As 182/2016. Rozdíl je však v postupu žalovaného, jímž bylo pochybení správního orgánu prvního stupně napraveno, byť na samé hranici akceptovatelnosti. Rozhodnutí žalovaného totiž úvahu obsahuje. Žalovaný by za „správnou“ výši sankce za takové překročení rychlostního limitu, které se blížilo horní hranici intervalu, za nějž přísluší pokuta v zákonném rozmezí 1 500 až 2 500 Kč, považoval pokutu vyšší než 2 000 Kč, nicméně necítil potřebu shovívavý názor správního orgánu prvního stupně korigovat. Úvahy žalovaného jsou sice zkratkovité a spíše implicitní než jednoznačné a výslovné, avšak stále ještě srozumitelně vyjadřují názor na to, jaká měla být v daném případě pokuta „správně“ uložena. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je navíc patrné, že žalovaný pracoval se správným zákonným rozpětím sankce. Jako celek považoval Nejvyšší správní soud úvahu žalovaného o výši sankce za přezkoumatelnou. V podrobnostech soud odkazuje na body 25 až 32 kasačního rozsudku.
34. Rovněž námitku porušení zákazu dvojího přičítání neshledal kasační soud důvodnou, přičemž poukázal na to, že zákonodárce má jednání spočívající v překročení nejvyšší povolené rychlosti za obecně nežádoucí jev, a proto jej postihuje. Dále připomněl strukturu a nastavení skutkových podstat, jimiž je postihováno překročení nejvyšší dovolené rychlosti. Za dvojí přičítání Nejvyšší správní soud nepovažuje ani, pokud při úvaze o konkrétní výši sankce uvnitř zákonného rozpětí správní orgán bere v úvahu míru překročení nejvyšší povolené rychlosti (větší překročení v rámci dané skutkové podstaty zásadně povede k citelnější sankci, samozřejmě uvnitř zákonného rozpětí pokuty) i další okolnosti (konkrétní místo, kde se tak stalo, a např. míru jeho přehlednosti, hustotu provozu, viditelnost a jiné povětrnostní či obdobné poměry aj., tedy vše, co může mít význam zejména pro posouzení možného ohrožení jiných osob rychlou jízdou) a případně i specifické individuální vlastnosti osoby, jíž je sankce ukládána. Z rozhodnutí žalovaného není patrné, že by při stvrzení pokuty uložené správním orgánem prvního stupně z těchto

zákonných individualizačních hledisek jakkoli vybočil (pouze své úvahy odůvodnil natolik kuse, že byly na samé hranici přezkoumatelnosti). Pokud měl za to, že překročení rychlosti na horní hranici intervalu, jímž je vymezena skutková podstata, by bylo možno postihnout pokutou při horní hranici zákonného rozpětí pokuty, není to dvojím přičítáním, nýbrž naopak úvahou beroucí na zřetel konkrétní okolnosti správního deliktu. V podrobnostech soud odkazuje na body 33 až 37 kasačního rozsudku.

35. Polemika žalobkyně o tom, zda žalovaný mohl „změnit“ odůvodnění prvostupňového rozhodnutí je nedůvodná. Pokud žalovaný uvedl, že uložení pokuty ve výši 2 000 Kč považuje za shovívavé, nejedná se o změnu odůvodnění, ale toliko o doplnění hodnocení, které není v rozporu s výrokem o uložení sankce (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2013, č. j. 4 As 10/2012-48). Správné pak není ani tvrzení žalobkyně, že postupem žalovaného byla zkrácena na právu podat odvolání. Žalobkyně mohla proti pokutě uložené správním orgánem I. stupně brojit odvoláním (což ostatně učinila), nicméně odvoláním lze podle ustanovení § 82 odst. 1 správního řádu napadnout toliko výrokovou část rozhodnutí, odvolání jen proti odůvodnění není přípustné.
36. Z obsahu správního spisu je patrné, že žalobkyně podala dne 27. 1. 2017 proti prvostupňovému rozhodnutí blanketní odvolání. Dne 30. 11. 2017 odvolání k výzvě žalovaného doplnila. Ze správního spisu nevyplývá, že by žalobkyně učinila i jiné podání, jak uvádí v žalobě. Odvolacími námitkami žalobkyně brojila proti chybnému užití ustanovení § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu, proti nesrozumitelnosti výroku prvostupňového rozhodnutí o pokutě a nedostatečném odůvodnění sankce. Namítala, že správní orgán I. stupně nepodnikl všechny kroky pro doručení panu S. a poukázala na znění ustanovení § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu ve znění účinném od 1. 7. 2017. Žalovaný se pak se všemi odvolacími námitkami v napadeném rozhodnutí vypořádal (str. 6 a 7 napadeného rozhodnutí). Námitka, že se žalovaný nevypořádal s námitkami v tvrzeném podání ze dne 2. 11. 2017, je nedůvodná, neboť žalobkyně soudu toto podání nijak nedoložila, ani nedoložila, že bylo správnímu orgánu I. stupně skutečně doručeno, přičemž soud ověřil, že žádné takové podání není obsahem správního spisu.
37. K nepřezkoumatelnosti prvostupňového rozhodnutí v části týkající se neuvedení závěrů, které vedly správní orgán k vyslovení v rozhodnutí uvedených právních a skutkových závěrů, soud nejprve odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 4. 2004, č. j. 1 Azs 28/2004-41, ve kterém Nejvyšší správní soud dovodil, že v situaci, kdy žalobce namítá případně vady napadeného rozhodnutí toliko v obecné a nekonkrétní rovině, není nesprávný postup soudu, pokud námitky rovněž vypořádá obecně. A dále zdejší soud znovu opakuje, že žalobkyně nemá nárok na zrušení prvostupňového rozhodnutí, neboť platí, že žaloba proti rozhodnutí správního orgánu podle § 65 s. ř. s. vždy směřuje proti rozhodnutí správního orgánu druhého stupně (zde žalovanému). Avšak pro účely soudního přezkumu správních rozhodnutí jsou rozhodnutí obou stupňů správních orgánů vnímána jako celek, to znamená, že ač správní soudy přezkoumávají a případně ruší především rozhodnutí správního orgánu druhého stupně, při posuzování zákonnosti tohoto rozhodnutí přihlížejí k předchozímu správnímu řízení a rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Na rozdíl od ustanovení § 78 odst. 1 s. ř. s., které stanovuje v okamžiku důvodnosti žaloby povinnost soudu napadené rozhodnutí zrušit, ustanovení § 78 odst. 3 s. ř. s. svěřuje posouzení důvodů pro zrušení prvostupňového rozhodnutí soudu (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2007, č. j. 1 As 60/2006-106, publikované pod č. 1456/2008 Sb. NSS). Soud k tomuto žalobnímu bodu uvádí, že jak žalovaný tak správní

orgán I. stupně uvedly ve svých rozhodnutích ustanovení, ze kterých vycházely, tedy zejména z ustanovení § 125f odst. 1, § 125c odst. 1 písm. f) bodu f), § 18 odst. 4 či § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu. Dále uvedly i podklady, ze kterých vycházely, zejména z oznámení o podezření ze spáchání přestupku podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bodu 4 zákona o silničním provozu a z fotodokumentace daného jednání, které vykazuje znaky výše uvedeného přestupku. Správní orgány odkázaly i na údaje o automatizovaném technickém prostředku používaném bez obsluhy, jímž bylo jednání naplňující znaky přestupku zaznamenáno. Správní orgány odkázaly i na dokumenty, které vyhotovily v průběhu správního řízení (výzva provozovateli vozidla k uhrazení určené částky, výzva ke sdělení údajů o řidiči vozidla, příkaz o uložení pokuty či oznámení o pokračování v řízení obsahující poučení o možnosti seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí). Z uvedených rozhodnutí jsou taktéž patrné úvahy, které správní orgány vedly k závěrům uvedeným ve výrocích rozhodnutí. Vyhodnotily jednání, jehož se dopustil neznámý řidič jako jednání naplňující znaky konkrétního přestupku, a vzhledem k tomu, že žalobkyně neuvedla relevantní informace o údajném řidiči, postupoval správní orgán tak, že s žalobkyní zahájil řízení o správním deliktu, který spočívá v objektivní odpovědnosti provozovatele vozidla za jednání naplňující znaky přestupku.

38. K námitce týkající se neuvedení informace o tom, zda bylo měření zaznamenáno skutečně automatizovaným technickým prostředkem, soud nejprve uvádí, že jediným dělicím kritériem pro rozlišení, zda se jedná o automatický technický prostředek anebo manuální technický prostředek je režim měření (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2018, č. j. 9 As 213/2017-37), kdy v případě automatického měření jsou snímána veškerá projíždějící vozidla a zaznamenávána jejich rychlost. Naopak v případě manuálního měření provádí výběr vozu a měření rychlosti obsluha rychloměru. A dále soud odkazuje na prvostupňové rozhodnutí, ve kterém správní orgán I. stupně uvedl, že „*uvedené jednání bylo zdokumentováno Městskou policií Kolín prostřednictvím bezobslužného automatizovaného technického prostředku – silničního úsekového rychloměru zn. SYDO Traffic Velocity, výrobní číslo GEMVEL0023, s atestací u: Laboratoře primární metrologie, V Botanice 4, Praha 5, s platností od 2. 11. 2015 do 1. 11. 2016.*“ Soud tak má za prokázané, že měření proběhlo automatizovaným technickým prostředkem používaným bez obsluhy při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích podle § 125f odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu. Žalobní bod není důvodný.
39. K námitce nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí z důvodu, že žalovaný neuvedl, zda nemělo porušení pravidel silničního provozu podle § 125f odst. 2 písm. c) zákona o silničním provozu za následek dopravní nehodu, soud uvádí, že znaky skutkové podstaty správního deliktu provozovatele vozidla podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu jsou spatřovány v provozování vozidla v rozporu s § 10 téhož zákona, tedy v nezajištění, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovené zákonem o silničním provozu. Znakem skutkové podstaty, jak nesprávně uvádí žalobkyně, tak není ani zjištění porušení pravidel automatizovaným technickým prostředkem použitým bez obsluhy při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích nebo neoprávněné zastavení nebo stání ani absence následku v podobě dopravní nehody. Jedná se o podmínky odpovědnosti provozovatele vozidla podle § 125f odst. 2 zákona o silničním provozu, další podmínkou odpovědnosti provozovatele vozidla je, že porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje znaky přestupku podle zákona o silničním provozu. Zároveň je nutné uvést, že „absence následku v podobě dopravní nehody“ je tzv.

negativní skutečností a existence negativní skutečnosti se vylučuje. Je tedy nutné zkoumat okolnosti daného případu, jestli nenasvědčují, že by při spáchání deliktního jednání došlo i k dopravní nehodě. Fotografie, které byly pořízeny automatizovaným technickým prostředkem bez obsluhy, zobrazují projíždějící automobil žalobkyně. Z fotografií je patrné, že vozidlo jede po pozemní komunikaci a nejeví známky poškození, které by byly bezprostředním následkem dopravní nehody. Ostatně ani žalobkyně netvrdí, že by řidič automobilu svým deliktním jednáním nehodu způsobil (srov. např. rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 25. 4. 2018, č. j. 73 A 45/2017-71). Nelze souhlasit ani s interpretací zásady *in dubio pro reo*, kterou žalobkyně předešlela v žalobě. Tato zásada se uplatní pouze v případě, kdy ve věci vzniknou *důvodné* pochybnosti. Tak tomu ale v daném případě nebylo. Nadto způsobení dopravní nehody představuje bezpochyby závažnější následek porušení právních předpisů, nelze jej tedy v žádném případě presumovat, jak navrhuje žalobkyně.

40. Důvodná není ani námitka stran absence uvedení konkrétního pravidla provozu, které mělo být porušeno. Jak správní orgán I. stupně, tak žalovaný ve svých rozhodnutích uvedly, že se jednalo o přestupek řidiče podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bodu 4 zákona o silničním provozu, který spočíval v nedodržení nejvyšší povolené rychlosti 50 km/h ve smyslu ustanovení § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu.
41. V souvislosti s námitkou neodůvodnění a neověření rychlostního limitu 50 km/h v měřeném úseku uvádí soud následující. Žalovaný konstatoval, že „v obci Pňov-Předhradí, Poděbradská, Kolínská, směr Kolín, došlo ze strany řidiče uvedeného motorového vozidla k nedodržení nejvyšší dovolené rychlosti a v uvedeném místě jel nedovolenou rychlostí, a to 72 km.h⁻¹, ačkoliv je zde povolena, v souladu s ust. § 18 odst. 4 zákona č. 361/2000 Sb., rychlost jízdy nejvýše 50 km.h⁻¹.“ Obdobnou formulací („Dne 7. 6. 2014 v 18:19 hodin v Židlochovicích, na ul. Nádražní blíže neustanovený řidič vozidla r. z.: X provozovaného O. K., [], překročil nejvyšší povolenou rychlost, stanovenou zvláštním právním předpisem nebo dopravní značkou v obci o více než 20 km/h, kdy v místě, kde je nejvyšší dovolená rychlost 50 km/hod, jel rychlostí 81 km/hod. resp. 78 km/hod.“) se zabýval i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 4. 5. 2017, č. j. 1 As 31/2017-33, a uvedl, že „[z] takto formulovaného výroku lze jasně seznat, jaká úprava nejvyšší povolené rychlosti v daném místě platila (50 km/hod.), že delikt byl spáchán v obci (v Židlochovicích) a v jakém místě (ul. Nádražní). Uvedené vymezení skutku ve výroku rozhodnutí plně postačuje pro zachování práv na obhajobu, neporušení překážky věci rozhodnutí a respektování zásady *ne bis in idem*. Ze všech okolností obsažených ve výroku (místo, čas, datum, osoba, platná regulace rychlosti) bez pochyb vyplývá, že takto vymezený skutek nemohl být zaměněn s jiným skutkem spáchaným stěžovatelem.“ Vzhledem k tomu, že obdobná formulace stanovení maximální povolené rychlosti byla shledána Nejvyšším správním soudem jako dostatečná, nemá zdejší soud důvod odklonit se od uvedené rozhodovací praxe. Žalovaný místo deliktního jednání specifikoval jako místo v obci (ul. Poděbradská a Kolínská ve směru Kolín), kde je rychlost stanovena na 50 km/hod. Uvedené místo spáchání přestupku tak bylo stanoveno dostatečně srozumitelně a konkrétně. Chtěla-li žalobkyně zpochybnit to, že (ne)bylo měřeno v obci, případně že v místě byl jiný limit než 50 km/hod, měla tak učinit relevantním věcným způsobem a zejména měla předložit konkrétní důkaz zpochybňující stanovenou rychlost v měřeném úseku.
42. Dále soud uvádí, že správní orgány neprovádějí ani neodůvodňují okolnosti, které vyplývají ze zákona. Pakliže zákon stanoví, že je obec zastavěné území, jehož začátek a

konec je na pozemní komunikaci označen příslušnými dopravními značkami, není povinen do spisu zakládat důkazy o existenci těchto značek a o zastavěnosti území, ale naopak žalobkyně je povinna předložit takové důkazy, kterými chce prokázat tvrzení, že se řidič vozidla pohyboval v území neoznačeném těmito značkami, či v území nezastavěném. Žalobkyně však nic z tvrzeného nedoložila. Vzhledem k tomu, že úsekové měření probíhalo v obci, o čemž svědčí informace uvedená v oznámení o podezření ze spáchání přestupku, a vzhledem k tomu, že obec musí být ze zákona označena příslušnými dopravními značkami a každý řidič je povinen jet v obci rychlostí nejvýše 50 km/h, a žalobkyně nedoložila, že by v daném místě byly stanoveny jiné než ze zákona vyplývající okolnosti, není důvodná námitka týkající se neprokázání rychlostního limitu v měřeném úseku.

43. S výše uvedeným souvisí i nedůvodnost námitky ohledně údajného neprokázání začátku a konce úseku měření. Pro vymezení skutku tak, aby nebyl zaměnitelný s jiným skutkem (srov. např. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006-73, a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 3. 2013, č. j. 4 As 54/2012-32), není rozhodující, v jak dlouhém úseku v dané obci měření probíhalo. Rozhodné je, že v tomto úseku překročil řidič vozidla, jehož provozovatelem je žalobkyně, nejvyšší dovolenou rychlost. Tento úsek byl ve správním rozhodnutí dostatečně popsán názvem ulice i směrem pohybu vozidla. Bližší podmínky prováděného měření jsou uvedeny v ověřovacím listu č. 8012O-OL-70340-15, ze kterého je tak možné ověřit konkrétní podmínky měření, pro které byl automatizovaný technický prostředek schválen. V daném případě se jednalo o měřený úsek dlouhý 1 009,9 m.
44. Rovněž námitka nepoužitelnosti záznamu o měření jako důkazního prostředku, z něhož byl dovozen rychlostní limit a místo měření, není důvodná. Z žalobkyní odkazovaného rozhodnutí Nejvyššího správního soudu totiž nevyplývá, jak dezinterpretuje žalobkyně, že úřední záznam bez dalšího nelze použít jako důkazní prostředek, ale toliko to, že úřední záznam nemůže být sám o sobě důkazním prostředkem jediným, tak tomu ovšem v projednávané věci nebylo. A dále soud upozorňuje i na to, že záznam o měření, resp. příslušná fotodokumentace nemá povahu úředního záznamu, ale jedná se o důkaz. Tato skutečnost by ale žalobkyni měla být známa, neb ji uváděl i Nejvyšší správní soud v žalobkyní citovaném rozsudku ze dne 19. 8. 2016, č. j. 6 As 144/2016-36, „*Nejvyššímu správnímu soudu je z úřední činnosti známo, že v obecné rovině záznam z měřicího zařízení obsahující fotografii měřeného vozidla povětšinou slouží jako podstatný důkaz o vině řidičů za přestupky na úseku rychlé jízdy*“. V uvedeném případě jako důkaz tato fotografie nesloužila z důvodu, že byla velmi nekvalitní, nestal se z ní ovšem úřední záznam. Úředním záznamem je vždy až pouze oznámení o podezření ze spáchání přestupku, či jiný dokument, který zpracovává údaje zobrazené na záznamu o měření. Z obsahu správního spisu je patrné, že jednání řidiče vozidla bylo prokázáno příslušnou fotodokumentací, na které se nacházely automaticky uváděné údaje z automatizovaného technického prostředku, a to časové údaje pořízení fotografie, místo a parametry měřeného úseku, tj. jeho délka a rychlostní limit, dále je na fotografii automaticky zaznamenána i rychlost daného vozidla. Nejde tak o údaje, které by byly jednostranně zadávány strážníky, ale o údaje automaticky zachycené automatizovaným technickým prostředkem k měření rychlosti
45. Nedůvodná je též námitka žalobkyně, ve které považuje napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné z důvodu, že aprobejuje nepřezkoumatelné prvostupňové rozhodnutí.

V první řadě soud konstatuje, že uvedený žalobní bod je velmi obecný, proto se s ním soud vypořádá taktéž spíše v obecné rovině (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 4. 2004, č. j. 1 Azs 28/2004-41). Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 26. 1. 2006, č. j. 8 As 12/2005-51, nejprve odkázal na právní závěr Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 12. 2003, č. j. 2 Ads 33/2003-78, Sb. NSS č. 523/2005, ve kterém shrnul, že nepřezkoumatelný je takový rozsudek krajského soudu, který zamítá žalobu na základě nedůvodnosti v žalobě uplatněných námitek a nepřihlíží přitom ke skutečnosti, že samo správní rozhodnutí bylo nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost spočívající ve vnitřní rozpornosti výroku a vzájemné rozpornosti výroku a odůvodnění. K tomuto Nejvyšší správní soud doplnil, že *„obdobně je vadou nepřezkoumatelnosti stíženo rozhodnutí odvolacího správního orgánu, které (ač se věcně vypořádalo s odvolacími námitkami) zcela pominulo nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu I. stupně, spočívající v nedostatku odůvodnění jednoho výroku rozhodnutí a ve vzájemné rozpornosti dvou výroků.“*

46. Správní orgán I. stupně shledal žalobkyni vinnou ze spáchání správního deliktu provozovatele vozidla, když nezajistila, aby při užití motorového vozidla nebyla porušena pravidla silničního provozu, konkrétně spočívající v dodržení nejvyšší dovolené rychlosti 50 km/h, a to když neznámý řidič v tomto místě jel nedovolenou rychlostí 72 km/hod, po započítání možné odchylky měřícího zařízení 69 km/hod. Za uvedený správní delikt byla žalobkyni uložena pokuta 2 000 Kč a povinnost uhradit náklady řízení v paušální částce 1 000 Kč. Uvedené výroky prvostupňového rozhodnutí nebyly jakkoli vnitřně rozporné, zároveň byly dostatečně určité a nezaměnitelným způsobem specifikovaly skutek, který byl kladen žalobkyni za vinu. Odůvodnění prvostupňového rozhodnutí pak obsahuje odůvodnění všech výroků rozhodnutí a zároveň neobsahuje část, která by zjevně nekorespondovala s uvedenými výroky.
47. Podle ustanovení § 89 odst. 2 správního řádu přezkoumává odvolací správní orgán soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy. Správnost napadeného rozhodnutí přezkoumává jen v rozsahu námitek uvedených v odvolání, jinak jen tehdy, vyžaduje-li to veřejný zájem. K vadám řízení, o nichž nelze mít důvodně za to, že mohly mít vliv na soulad napadeného rozhodnutí s právními předpisy, popřípadě na jeho správnost, se nepřihlíží. V této souvislosti ještě odkazuje zdejší soud na rozsudek Nejvyššího správního ze dne 14. 3. 2013, č. j. 4 As 10/2012-48, ve kterém uvedl, že *„nejen za situace, kdy správní orgán druhého stupně změní rozhodnutí správního orgánu prvního stupně podle § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu, nýbrž i tehdy, pokud podle § 90 odst. 5 správního řádu odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně zamítne a toto rozhodnutí potvrdí, je oprávněn provést určité dílčí korekce odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, jestliže jinak dojde k závěru, že odůvodnění odvoláním napadeného rozhodnutí není v rozporu s právními předpisy a je správné. V této souvislosti je přitom třeba zdůraznit, že z hlediska soudního přezkumu tvoří rozhodnutí správních orgánů obou stupňů jeden celek (viz např. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 10. 2004, č. j. 5 AfS 16/2003 – 56, Sb. NSS č. 534/2005.“*
48. Žalobkyně v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí uvedla dvě námitky nepřezkoumatelnosti. Jednu v souvislosti s nedostatečným odůvodněním uložené sankce a druhou v souvislosti s odkazem na § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu. Žalovaný se s uvedenými námitkami v napadeném rozhodnutí vypořádal, případně argumentačně podpořil závěry učiněné správním orgánem I. stupně, což není v rozporu se zásadou dvojinstančnosti řízení ani s procesním postupem, ve kterém žalovaný rozhodl podle

ustanovení § 90 odst. 5 správního řádu. Další dílčí žalobní námitky žalobkyně, které se týkají nepřezkoumatelnosti prvostupňového rozhodnutí, soud v tomto rozsudku vypořádal jako nedůvodné a vždy uvedl i odůvodnění, proč je za nedůvodné považuje. Z tohoto důvodu nemůže obstát ani obecný argument žalobkyně, ve kterém se domáhala konstatování nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí z důvodu, že pouze aprobovalo nepřezkoumatelné prvostupňové rozhodnutí.

49. Přisvědčit nelze ani námitce neuvedení časové verze aplikovaných právních předpisů. Ve výroku napadeného rozhodnutí je uvedeno, že *„napadeným rozhodnutím byl odvolatel uznán vinným ze správního deliktu provozovatele vozidla podle ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu ve znění zákona účinného do 30. 6. 2017 (...)“*. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí pak vyplývá, že žalovaný neshledal pochybení správního orgánu I. stupně, když aplikoval znění právní normy účinné v době vydání rozhodnutí. Z uvedeného tedy vyplývá, že žalovaný uvedl, z jakého časového znění zákona o silničním provozu vycházel a současně zvolený postup řádně odůvodnil. Ohledně použitelnosti zákona o odpovědnosti za přestupky odkazuje soud na úvodní část odůvodnění tohoto rozsudku.
50. Ohledně námitky nevypořádání se s materiální stránkou správního deliktu soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 As 104/2008-45, publikovaný pod č. 2011/2010 Sb. NSS, v němž Nejvyšší správní soud konstatoval, *„Lze tedy obecně vycházet z toho, že jednání, jehož formální znaky jsou označeny zákonem za přestupek, naplňuje v běžně se vyskytujících případech materiální znak přestupku, neboť porušuje či ohrožuje určitý zájem společnosti. Z tohoto závěru však nelze dovodit, že by k naplnění materiálního znaku skutkové podstaty přestupku došlo vždy, když je naplněn formální znak přestupku zaviněným jednáním fyzické osoby. Pokud se k okolnostem jednání, jež naplní formální znaky skutkové podstaty přestupku, přidruží takové další významné okolnosti, které vylučují, aby takovým jednáním byl porušen nebo ohrožen právem chráněný zájem společnosti, nedojde k naplnění materiálního znaku přestupku a takové jednání potom nemůže být označeno za přestupek.“* Nejvyšší správní soud dále v rozsudku ze dne 24. 5. 2017, č. j. 3 As 114/2016 – 46, uvedl, že *„ustanovení § 125f odst. 2 písm. b) zákona o silničním provozu však cíleně odkazuje na ‚znaky přestupku podle tohoto zákona‘, tj. součástí skutkové podstaty správního deliktu provozovatele vozidla nečiní ty znaky přestupku, které vyplývají až z obecné právní úpravy přestupkové odpovědnosti či analogicky aplikovaných zásad trestního práva, jako je tomu (vedle již zmíněných) například u materiální stránky přestupku, věku přičetnosti pachatele, neexistence přestupkové imunity, právního omylu aj. Ke zkoumání těchto znaků byl dán prostor v řízení o přestupku řidiče vozidla, nikoli však v řízení o správním deliktu provozovatele vozidla.“*
51. Jelikož je odpovědnost provozovatele vozidla podle § 125f zákona o silničním provozu koncipována jako odpovědnost objektivní, přičemž neprobíhá dokazování o tom, zda byl s jistotou spáchán správní delikt, za nějž je provozovatel vozidla podle § 125f zákona o silničním provozu odpovědný, neprobíhá ani ověřování, že byla naplněna materiální stránka tohoto přestupku. Materiální znak správního deliktu podle § 125f zákona o silničním provozu je naplněn vždy, když jsou naplněny jeho formální znaky.

Měření rychlosti

52. Žalobkyně vznesla několik námitek vztahujících se ke skutečnosti, že správní orgán I. stupně nijak neřešil a neprokazoval splnění podmínek měření rychlosti. Konkrétně

žalobkyně uvedla, že správní orgán I. stupně neřešil, zda účelem měření rychlosti bylo zvýšení bezpečnosti provozu podle § 79a zákona o silničním provozu, proto je nutné vycházet z toho, že záznam byl pořízen v rozporu s tímto ustanovením a je tak nepoužitelným důkazem.

53. Dále žalobkyně namítala absenci posouzení, zda místo měření rychlosti bylo označeno příslušnými dopravními značkami. Žalobkyně se domnívá, že měření bylo provedeno nezákonně, neboť úsek měření značkami označen nebyl, překročení rychlosti tak nebylo zákonným způsobem prokázáno. Opomenuto zůstalo i to, zda bylo zřízení údajného automatu vhodným způsobem uveřejněno, jak ukládá § 24b odst. 2 zákona o obecní policii. Žalobkyně poukázala na to, že skryté měření rychlosti nemá oporu v zákoně, jedná se o překročení pravomoci podle § 79a zákona o silničním provozu s tím, že pokud je měření rychlosti prováděno utajeně, je podle žalobkyně jeho účelem nikoli prevence, ale sankcionování, resp. výběr pokut, což je v rozporu s proklamovaným účelem.
54. Nepřezkoumatelnost postupu správního orgánu I. stupně shledává žalobkyně takové v tom, že správní orgán od naměřené rychlosti odečetl 3 km/h, aniž by uvedl, na základě jakého podkladu je takový postup legitimní.
55. Podle žalobkyně se správní orgán I. stupně měl také zabývat tím, komu rychloměr patří a na základě jakých smluvních podmínek je obecní policii zapůjčován, aby mohl posoudit přípustnost participace soukromoprávního subjektu na měření rychlosti.
56. Dále podle žalobkyně správní orgán I. stupně pochybil, když se nezabýval tím, zda bylo měření provedeno na úseku určeném Policií České republiky a s její součinností. Rovněž nebylo řešeno, zda byla Městská policie Kolín oprávněna měřit rychlost na území jiné obce, správní orgán neřešil, zda byla uzavřena veřejnoprávní smlouva, ani ji neprovedl jako důkaz.
57. Závěrem žalobkyně namítla, že neexistuje skutková podstata spočívající v překročení průměrné rychlosti, ustanovení § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu zakazuje překročení toliko okamžité rychlosti.
58. Podle ustanovení § 79a zákona o silničním provozu platí, že „[z]a účelem zvýšení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích je policie a obecní policie oprávněna měřit rychlost vozidel. Obecní policie tuto činnost vykonává výhradně na místech určených policií, přitom postupuje v součinnosti s policií.“
59. Soud v rámci ústního jednání provedl důkaz listinou nazvanou *Stanovení míst měření rychlosti – obec Pňov-Předhradí* dne 10. 11. 2015, č. j. KRPS-380119-2/ČJ-2015-010806, v němž se Policie ČR, Krajské ředitelství policie Středočeského kraje, vyjadřuje ve věci úsekového měření rychlosti, přičemž jako vhodné místo v této souvislosti určuje Pňov-Předhradí, silnici č. I/38, v obou směrech. Provedeným listinným důkazem je bez pochyb prokázáno, že souhlas k měření rychlosti ze strany Policie ČR udělen byl.
60. Podle § 24b odst. 1 zákona č. 553/1991 Sb., o obecní policii, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o obecní policii“), platí, že „[o]becní policie je oprávněna, je-li to potřebné pro plnění jejích úkolů podle tohoto nebo jiného zákona, pořizovat zvukové, obrazové nebo jiné záznamy z míst veřejně přístupných, popřípadě též zvukové, obrazové nebo jiné záznamy o průběhu zákroku nebo úkonů.“
61. Podle ustanovení § 24b odst. 2 zákona o obecní policii dále platí, že „[v]případě, jsou-li k pořizování záznamů podle odstavce 1 zřízeny stálé automatické technické systémy, je obecní

policie povinná informace o zřízení takových systémů vhodným způsobem uveřejnit.“

62. K povinnosti uveřejnit informace o zřízení stálého automatického systému se v komentářové literatuře uvádí, že „[z]ákon již dále nestanoví, jakým vhodným způsobem se má tato informace zveřejnit. Zda postačuje zveřejnění ve sdělovacích prostředcích, na úřední desce, na informativních značkách při vjezdu do obce nebo např. na webových stránkách obce, není stanoveno.“ (Srov.: Vetešník, P., Jemelka, L. Zákon o obecní policii. Komentář. 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2019, 463 s. – dostupné v www.beck-online.cz).
63. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 16. 12. 2019, č. j. 9 As 280/2019-39, uvedl, že „[n]ejde zároveň o informaci, u níž by bylo nezbytnou podmínkou oficiální zveřejnění na úřední desce, byť takové zveřejnění je též vhodné, jak plyne z právě citovaného komentáře. Z ničeho však neplyne, že by právě pouze uveřejnění na úřední desce bylo jediným možným uveřejněním ‚vhodným způsobem‘, neboť tak zákon nezní. Zveřejnění v novinách dostupných na internetu je třeba též pokládat za vhodnou formu, neboť tímto způsobem se o instalování měřicích zařízení mohla dozvědět široká veřejnost, a to přímo od příslušných představitelů obce. Nelze trvat na tom, aby musela obec prokazovat, že se s touto informací seznámil či mohl seznámit i sám stěžovatel, ať už materiálně či formálně. Za situace, kdy bylo prokázáno, že ke zveřejnění informace o umístění automatického technického systému došlo vhodným způsobem, NSS dále neřešil, zda by případné nezveřejnění mělo vliv na samotnou zákonnost pořízeného záznamu.“
64. Soud provedl v rámci ústního jednání dokazování listinami na č. l. 62 – informace z jednání Zastupitelstva města Kolína dne 29. 6. 2015, uveřejněná ve Zpravodaji města Kolína, č. 7-8/2015, ročník 21, strana 5. Z uveřejněné informace plyne, že zastupitelstvo schválilo veřejnoprávní smlouvu k zajištění úsekového měření rychlosti mezi městem Kolín a obcí Pňov-Předhradí, Obecní úřad. Z obsahu této informace je v dostatečném rozsahu zřejmé, že a v jakém úseku komunikace byl rychloměr instalován a současně k uveřejnění došlo před tím, než se žalobkyně přestupku dopustila. Z hlediska odpovědnosti žalobkyně za přestupek není podstatné, zda se s takovou informací žalobkyně reálně seznámila, ale že tuto možnost měla, neboť informace o umístění rychloměru v potřebném rozsahu uveřejněna byla.
65. Dále soud provedl důkaz obsahem shora uvedené veřejnoprávní smlouvy, z níž vyplývá, že Městská policie Kolín byla oprávněna provádět měření rychlosti i v obci Pňov-Předhradí v souladu s § 3a odst. 1 zákona o obecní policii. Rozhodnutí Krajského úřadu Středočeského kraje o udělení souhlasu s veřejnoprávní smlouvou nabylo právní moci dne 15. 8. 2015, kterýmžto dnem se veřejnoprávní smlouva stala účinnou.
66. Nedůvodnou shledává soud rovněž námitku, podle které se měly správní orgány zabývat *ex offio* skutečností, komu patří použitý rychloměr, a měly se dále zabývat tím, na základě jakých smluvních podmínek je rychloměr obecní policii zapůjčován, aby mohly posoudit, zda jde o přípustnou či již nepřípustnou participaci soukromoprávního subjektu na měření rychlosti. V projednávané věci je soud toho názoru, že správní orgány nebyly povinny se podmínkami zápůjčky, případně nájmu použitého rychloměru detailně zabývat. Z obsahu správního spisu nevyplývá, že by společnost GEMOS CZ, spol. s r.o. na úkonech měření participovala jinak, než poskytnutím rychloměru správnímu orgánu, ať už formou zápůjčky nebo nájmu, ostatně to žalobkyně nenamítala ani v průběhu správního řízení ani v podané žalobě. Sama skutečnost, že se správní orgány těmito skutečnostmi nezabývaly, nemůže být za situace, kdy o přípustnosti participace soukromoprávního subjektu nebylo

sebeменších pochybností, důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí.

67. Důvodná není ani námitka absence uvedení, na základě čeho byl proveden odečet hodnoty 3 km/h od naměřené rychlosti. Tato odchylka je přezkoumatelně stanovena v opatření obecné povahy číslo 0111-OOP-C005-09, č. j. 0313/055/09/Pos, kterým se stanovují metrologické a technické požadavky na stanovená měřidla, včetně metod jejich zkoušení při schvalování typu a ověřování měřidel: „silniční rychloměry používané při kontrole dodržování pravidel silničního provozu“, vydaném Českým metrologickým institutem, jako věcně a místě příslušným orgánem ve věci stanovování metrologických a technických požadavků na stanovené měřidlo a stanovování metod zkoušení při schvalování typu a při ověřování stanoveného měřidla (dále jen „opatření obecné povahy“). V části 2 opatření obecné povahy nazvané Metrologické požadavky v bodu 2.5 Největší dovolená chyba při používání, je uvedeno, že *„největší dovolená chyba měření rychlosti při používání rychloměru v silničním provozu je ± 3 km/h při hodnotě rychlosti menší nebo rovné 100 km/h nebo ± 3 % při hodnotě rychlosti větší než 100 km/h.“* Správní orgán I. stupně tak zcela v souladu s opatřením obecné povahy odečetl od naměřené rychlosti, která byla do 100 km/h, odchylku měření 3 km/h.
68. V poslední žalobní námitce tohoto žalobního bodu žalobkyně uvádí, že neexistuje skutková podstata spočívající v překročení průměrné rychlosti. Ustanovení § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu zakazuje toliko překročení okamžité rychlosti, což jsou zcela odlišné pojmy. Uvedená námitka žalobkyně není důvodná, neboť toto ustanovení neupravuje žádnou skutkovou podstatu správního deliktu nebo přestupku. Ustanovení § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu doslova uvádí, že v obci smí jet řidič rychlostí nejvýše 50 km/h, a jde-li o dálnici nebo silnici pro motorová vozidla, nejvýše 80 km/h. Ustanovení § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu tak neupravuje žádnou skutkovou podstatu správního deliktu nebo přestupku, ale upravuje rychlostní limit pro jízdu obcí. Až ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu upravuje skutkovou podstatu spočívající v překročení nejvyšší povolené rychlosti navazující na ustanovení § 18 odst. 4 tohoto zákona, a to konkrétně o méně než 20 km/h v obci nebo mimo obec o méně než 30 km/h. Pro naplnění skutkové podstaty přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu je pak stěžejní, že došlo k překročení nejvyšší dovolené rychlosti a není rozhodné, zda byla tato rychlost překračována v průměru o určitou hodnotu, anebo zda došlo k tomuto překročení jednou. Jak uvádí i komentář k ustanovení § 79a zákona o silničním provozu v právním informačním systému ASPI od JUDr. Pavla Buška a JUDr. Jana Kněžínska Ph.D. *„Měření rychlosti vozidel bývá v praxi realizováno dvojím způsobem, a to jako měření rychlosti okamžité, a jako (úsekové) měření rychlosti průměrné. V druhém případě se vychází z logiky, že jelo-li vozidlo určitou průměrnou rychlostí, jeho okamžitá rychlost buď odpovídala této průměrné rychlosti, nebo s velmi vysokou pravděpodobností, či téměř s jistotou mohla být v určitém okamžiku uvnitř měřeného úseku ještě vyšší, než je naměřený průměr.“* Pro oba způsoby prováděného měření pak platí, že spolehlivě prokazují, že řidič překročil limit nejvyšší dovolené rychlosti. Způsob, jakým policie měření provádí, pak souvisí s otázkou technickou a nikoli právní, jak ostatně uvedl i Ústavní soud v nálezu ze dne 1. 6. 2011, sp. zn. IV. ÚS 868/11, *„[s]pecifikace přístroje či metody měření rychlosti je tedy otázka technická a nikoliv právní. Pro účely právních vztahů je přitom postačující stanovení povinnosti orgánům veřejné moci používat měřicí přístroje pracující s deklarovanými veličinami a jejich jednotkami, jak je upraveno i v zákoně č. 505/1990 Sb., o metrologii, ve znění pozdějších předpisů. Úprava principů nebo způsob měření, případně dokonce typu modelu či měřicího přístroje v právním*

předpisu, by odporovala požadavku, aby právní normy upravovaly pouze právní vztahy adresátů právních norem.“ Pro naplnění skutkové podstaty přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu tak je stěžejní, že bylo v souladu se zákonem zjištěno překročení nejvyšší povolené rychlosti a není rozhodné, jestli tak bylo zjištěno na základě tzv. úsekového měření rychlosti nebo okamžitým měřením rychlosti. Žalobní bod jako celek není důvodný.

Vady výroku

69. Žalobkyně namítá vady výroku z důvodu, že z něj nelze dovodit, že by jednání řidiče jejího vozidla vykazovalo znaky přestupku podle zákona o silničním provozu, není patrné ani to, znaky jakého přestupku má případně daný skutek naplňovat. Výrok je podle žalobkyně vadný, neboť v rozporu s ustanovením § 68 odst. 2 správního řádu neobsahuje všechna ustanovení, podle kterých bylo rozhodováno, zejména ustanovení § 125e odst. 2 zákona o silničním provozu obsahující kritéria pro výměru pokuty. Dále z výroku nelze dovodit, zda došlo k následku v podobě dopravní nehody, ani zda bylo porušení pravidel zjištěno tzv. automatizovaným technickým prostředkem. Žalobkyně rovněž namítala zmatečnost výroku, protože je v něm uvedeno, že se přestupku měla žalobkyně dopustit z nedbalosti, avšak u právnické osoby se zavinění nezkoumá. Konečně žalobkyně namítla, že správní orgán I. stupně překročil svou pravomoc, pokud jí závazně určil, že pokutu a náklady řízení je povinna uhradit poštovní poukázkou nebo bankovním převodem, a zbavil tak žalobkyni možnosti uloženou povinnost splnit libovolným způsobem podle § 163 odst. 3 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“).
70. Podle žalovaného výrok dostatečně konkrétně uvádí přestupkové jednání ve znění skutkové podstaty upravené zákonem.
71. Žalobní bod není důvodný. S námitkou nedostatečné specifikace přestupkového jednání řidiče ve výroku rozhodnutí se zdejší soud vypořádal výše v části tohoto rozhodnutí nazvané nedostatek důvodů a skutkových zjištění. V projednávané věci soud uzavřel, že správní orgány skutek vymezily dostatečně určitě. Správní orgány výslovně uvedly, jaké ustanovení zákona o silničním provozu řidič vozidla porušil (§ 18 odst. 4), zároveň je uveden též rozsah porušení, resp. překročení maximální povolené rychlosti.
72. K neuvedení ustanovení § 125e odst. 2 zákona o silničním provozu zdejší soud odkazuje na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 25. 4. 2018, č. j. 73 A 45/2017-71, který se zabýval totožnou žalobní námitkou, a s níž se tento soud přesvědčivě vypořádal. Předně uvedl, že ustanovení § 125e odst. 2 zákona o silničním provozu ukládá správnímu orgánu povinnost při určení výměry pokuty právnické osobě přihlídnout k závažnosti správního deliktu, zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům a k okolnostem, za nichž byl správní delikt spáchán. Promítnutí těchto povinností je však otázkou odůvodnění rozhodnutí, respektive odůvodnění stanovení pokuty v konkrétní výši, neboť se týká kritérií pro úvahy správního orgánu o sankci, nikoliv výroku. Vypuštění odkazu na toto ustanovení tak nezakládá nezákonnost rozhodnutí o sankci.
73. Důvodná není ani námitka absence uvedení zjištění přestupku tzv. automatem a posouzení následku v podobě dopravní nehody. Ustálená judikatura Nejvyššího správního soudu dovozuje, že ve výroku rozhodnutí o správním deliktu vždy musí být správní delikt specifikován tak, aby sankcionované jednání nebylo zaměnitelné s jednáním jiným (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2016, č. j. 2 As 85/2016-33,

rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 11. 2013, č. j. 7 Afs 59/2013-35). Výrok rozhodnutí o jiném správním deliktu musí obsahovat popis skutku uvedením místa, času a způsobu jeho spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností. Obecně přitom platí, že není nezbytné ani možné, aby byly ve výroku uvedeny všechny zjištěné skutečnosti. Podle zdejšího soudu je pak dostatečné, pokud způsob zjištění překročení povolené rychlosti správní orgán I. stupně uvedl v odůvodnění rozhodnutí. Stejně tak požadavek, aby absence následku v podobě dopravní nehody byla uvedena ve výroku rozhodnutí, považuje soud za nadbytečný.

74. Žalobkyni lze přisvědčit, pokud namítá, že správní orgán I. stupně ve výroku svého rozhodnutí nadbytečně uvedl formu zavinění žalobkyně, neboť odpovědnost za správní delikt podle ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu je koncipována jako odpovědnost objektivní, to znamená, že ke vzniku odpovědnosti za správní delikt není zavinění vyžadováno, resp. správní orgány nejsou povinny jej zjišťovat a dokazovat. Nelze vyloučit, jakkoli to nebude patrně častá situace, že i v takovém případě správní orgány budou zavinění zjišťovat. V nyní posuzovaném případě však došlo k tomu, že žalobkyně byla uznána vinou z nedbalostního spáchání přestupku, avšak ani správní orgán I. stupně ani žalovaný se v odůvodnění svých rozhodnutí blíže nezabývali otázkou zavinění.
75. Je proto nutné posoudit, zda tato vada dosahuje takového stupně, aby měla za následek nezákonné rozhodnutí a vedla k jeho zrušení již jen z tohoto důvodu. Při úvahách o odpovědi na nastolenou otázku soud vyšel z judikatury Nejvyššího správního soudu, která se této otázce věnuje. Konkrétně soud souzní se závěry, které vyslovil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 28. 1. 2020, č. j. 1 As 357/2019-40 (bod 24), když posuzoval obdobnou situaci jiného žalobce ve věci rozhodované v prvním stupni zdejším soudem, přičemž dospěl k závěru, že *„jde o vadu bez vlivu na zákonnost rozhodnutí správních orgánů, nemá totiž ani potenciálně žádný vliv na výsledek řízení“*. Soud si je vědom existence konkurujícího názoru vyjádřeného v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2019, č. j. 10 As 241/2019-36 (bod 26), v němž obdobnou žalobní a posléze kasační námitku shledal důvodnou. Soud však v této věci vyšel z rozsudku, který je jednak pozdější a jednak se soud ztotožňuje s jeho závěrem o tom, že předmětná vada nemá vliv na zákonnost rozhodnutí, ani nemá potenci jakkoli ovlivnit výsledek samotného řízení. Po vrácení věci soudem by totiž došlo pouze k tomu, že by slova „z nedbalosti“ byla z výrokové části žalovaným vypuštěna. Správní soudy však nechrání zákonnost (dodržování objektivního práva) jako takovou. Naopak zasahují pouze v těch případech, kdy porušení objektivního práva (nezákonnost) představuje rovněž zkrácení na (veřejných) subjektivních právech (srov. např. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího soudu ze dne 21. 10. 2008, č. j. 8 As 47/2005-86, publikované pod č. 1764/2009 Sb. NSS, bod 34, nebo rozsudek téhož soudu ze dne 15. 8. 2019, č. j. 10 As 63/2019-27, bod 10), k čemuž dojít nemohlo a žalobkyně k této otázce ani nic bližšího netvrdí. Žalobní bod proto není důvodný.
76. Žalobkyně rovněž brojila proti stanovenému způsobu úhrady uložené pokuty a nákladů správního řízení. Podle ustanovení § 68 odst. 2 věta třetí správního řádu se ve výrokové části uvede lhůta ke splnění ukládané povinnosti, popřípadě též jiné údaje potřebné k jejímu řádnému splnění. Pod těmito jinými údaji lze rozumět informace potřebné k zaplacení pokuty, například uvedení čísla účtu, na který má být pokuta zaplacená. V projednávané věci stanovil správní orgán I. stupně dvě možnosti úhrady pokuty, a to buď platbou na účet, nebo prostřednictvím poštovní poukázky, tedy v hotovosti ve smyslu

ustanovení § 163 odst. 3 písm. b) bod 1 daňového řádu ve znění pozdějších předpisů. Zároveň platí, že tyto mají pouze informativní charakter a osoba, již je povinnost úhrady pokuty ukládána, se může řídit ustanovením daňového řádu, na který ostatně žalobkyně sama odkazovala, a zaplatit pokutu způsobem, který daňový řád umožňuje. Ačkoli by bylo vhodnější, kdyby správní orgán uvedl v rozhodnutí více možností, jak mohla žalobkyně uhradit uloženou pokutu, nejde o vadu řízení, která by měla za následek nezákonné rozhodnutí.

Protiústavnost

77. Žalobkyně dále namítá neústavnost skutkové podstaty správního deliktu provozovatele vozidla podle ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu, ztotožňuje se zejména s usnesením Senátu, ve kterém byl vyjádřen názor zpochybňující ústavní konformnost tohoto ustanovení.
78. Žalovaný v této souvislosti poukázal, že žalobkyně by se odpovědnosti za správní delikt provozovatele vozidla zbavila, pokud by označila řidiče vozidla, pokud tak neučinila, musí nést následky svého jednání.
79. K namítané protiústavnosti odkazuje zdejší soud na náleze Ústavního soudu ze dne 16. 5. 2018, sp. zn. Pl. ÚS 15/16, ve kterém Ústavní soud neshledal nesoulad napadeného ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu s ústavním pořádkem, konkrétně s čl. 2 odst. 3, čl. 4 odst. 1, čl. 11 odst. 1 a 3, čl. 37 odst. 1 a čl. 40 odst. 2 Listiny a čl. 6 odst. 1 a 2 Úmluvy. Ústavní soud mj. uvedl, že *„[o]dpovědnost provozovatele vozidla za správní delikt podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu je věcně opodstatněna tím, že právě na provozovateli vozidla, kterým je buď vlastník, nebo jiná osoba se souhlasem vlastníka, zpravidla závisí, kdo vozidlo užívá. Protože provozovatel vozidla odpovídá za správní delikt bez ohledu na zavinění, jeho odpovědnost primárně neslouží potrestání řidiče, který porušil některou z povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích. Vůči řidičům má působit zejména preventivně, aby se porušování těchto povinností do budoucna nedopouštěli. Předpokládá se, že provozovatel vozidla ví, kdo v době spáchání přestupku podle zákona o silničním provozu užil jeho vozidlo, jakož i že má zájem domoci se po řidiči náhrady zaplacení pokuty, respektive určené částky, případně, že bude na řidiče v rámci vzájemných vztahů působit jiným způsobem tak, aby se porušení povinností neopakovalo, včetně možnosti zamezit mu v dalším užívání vozidla. Pokud by provozovatel vozidla na porušování povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích adekvátně nereagoval, vystavil by se riziku, že v budoucnu sám ponese případné další sankční následky.“*
80. Vzhledem k tomu, že Ústavní soud ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu již podrobil zkoumání jeho souladu s ústavním pořádkem a dospěl k závěru, že toto ustanovení s ním není v rozporu, je i tento žalobní bod nedůvodný, neboť žaloba nepřináší žádné další argumenty, které by bylo potřeba zohlednit, a zdejší soud se plně ztotožnil se závěrem Ústavního soudu o ústavní konformitě § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu s ústavním pořádkem.

Diskriminace

81. Žalobkyně namítá, že ze strany správních orgánů dochází při řešení přestupku podle § 125f zákona o silničním provozu dlouhodobě k diskriminaci, neboť přestupky spáchané vozidlem provozovaným v zahraničí nejsou stíhány. K prokázání tohoto tvrzení navrhl žalobkyně provést dokazování, v rámci kterého bude znaleckým posudkem nebo

objektivně a za přítomnosti nestranné osoby a žalobkyně prověřeno, zda Městská policie hlavního města Prahy dokumentuje a oznamuje i přestupky spáchané s vozidlem zahraniční registrační značky, a zda správní orgán všechna tato oznámení bez výjimky řeší zákonem předvídaným způsobem. Žalobkyně rovněž namítla porušení zásady bezprostřednosti, neboť jí správním orgánem I. stupně nebylo sděleno, kdy a kde bude provádět dokazování, nepoučil ji ani o právu se dokazování konaném mimo ústní jednání účastnit.

82. Žalovaný poukázal na ustanovení § 125j zákona o silničním provozu s tím, že porušení právních povinností dopadá i na osoby provozující vozidlo v zahraničí. Řízení je po oznámení dokončeno v zemi přestupce a provozovatele podle příslušných předpisů země původu.
83. Žalobní bod není důvodný. Polemika žalobkyně o tom, zda a jak správní orgány stíhají přestupky spáchané vozidlem, jehož provozovatelem je zahraniční osoba, nemá pro souzenou věc význam. Předmětem soudního přezkumu je deliktní jednání žalobkyně, nikoliv hodnocení práce správních orgánů a obecní policie. Žalobkyně se nemůže dožadovat postupu, aby nebyla sankcionována za jednání, které je podle českého právního řádu postižitelné v případě, že tvrdí, že jiný subjekt zůstal nepostižen. Jak přesně vyjádřil Krajský soud v Ústí nad Labem v rozsudku ze dne 19. 2. 2013, č. j. 59 A 15/2012 – 40, „*princip právní jistoty a zásada předvídatelnosti a legitimního očekávání správních rozhodnutí v sobě nezahrnují jako atribut právo účastníka řízení, aby nebyl za své protiprávní jednání rozhodnutím správního orgánu postižen, zůstalo-li v minulosti jeho jednání či jednání jiného subjektu (dle tvrzení účastníka řízení shodné či obdobné) nepostiženo. Účastník řízení se před správním orgánem může dovolávat obdobného zacházení jako v předchozích srovnatelných případech jen tehdy, byl-li tento předchozí postup správního orgánu v souladu se zákonem, může se domáhat jen toho, aby správní orgán dodržoval takovou správní praxi, která se pohybuje v mezích prostoru pro uvážení, jenž je mu zákonem dán.*“
84. Vzhledem k tomu, že se žalobkyně nemůže dovolávat ve svůj prospěch nečinnosti správních orgánů v případech, ve kterých měly konat, není žalobní bod důvodný. Soud nepřistoupil ani k prověřování statistických údajů ohledně postihování tuzemských a zahraničních provozovatelů motorových vozidel, neboť se nejedná o skutečnost, která by měla význam pro posouzení tohoto žalobního bodu. Jednání, které je žalobkyni přičítáno, spočívá v objektivní odpovědnosti provozovatele vozidla. Žalobkyně je postižitelná za to, že nezajistila, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovených zákonem o silničním provozu, a proto musí strpět sankci, která je s tímto správním deliktem spojena.
85. V souvislosti s námitkou týkající se provádění dokazování mimo ústní jednání soud uvádí, že podle ustanovení § 51 odst. 2 správního řádu platí, že o provádění důkazů mimo ústní jednání musí být účastníci včas vyrozuměni, nehrozí-li nebezpečí z prodlení. Tuto povinnost nemá správní orgán vůči účastníkovi, který se vzdal práva účasti při dokazování.
86. Z obsahu správního spisu je zřejmé, že správní orgán I. stupně žalobkyni vyrozuměl o skutečnosti, že dokazování bude prováděno mimo ústní jednání a současně žalobkyni vyzval k seznámení se s podklady rozhodnutí podle ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu. Soud tak konstatuje, že správní orgán I. stupně sice pochybil, když žalobkyni nevyrozuměl o tom, kdy bude dokazování prováděno, avšak z důvodu, že byly prováděny výhradně listinné důkazy (tedy nikoliv např. výslech svědků, kterým by žalobkyně mohla klást

otázky) a tyto listiny byly součástí správního spisu a žalobkyni byla dána možnost seznámit se v souladu s ustanovením § 36 odst. 3 správního řádu s podklady pro vydání rozhodnutí, nešlo o vadu řízení, která mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí. V tomto kontextu je totiž zohledňována povaha listinných důkazů, které se svou povahou výrazně liší od důkazů výsledkem či ohledáním, u nichž není možné akceptovat, aby správní orgán o jejich provádění účastníky nevyrozuměl, případně aby je prováděl bez přítomnosti účastníků řízení. Prováděním listinných důkazů mimo ústní jednání a nesplnění povinnosti podle ustanovení § 51 odst. 2 správního řádu se zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 13. 3. 2013, č. j. 1 As 157/2012-40, ve kterém konstatoval, že „*smyslem § 51 odst. 2 správního řádu je umožnit účastníkům řízení, aby mohli být přítomni při provádění důkazů, nebylo-li k jejich provedení nařízeno ústní jednání. Díky přítomnosti při provádění důkazů se mohou účastníci lépe seznámit s jejich obsahem (komplexně všemi vjemy vnímat výpověď svědka, ohledávaný předmět apod.) a v návaznosti na to se detailněji vyjádřit k důkazu. Je-li však jako důkaz prováděna listina, nadto listina předložená stěžovatelkou, není vadou řízení, pokud nebyla stěžovatelka informována o provedení důkazů mimo ústní jednání.*“. S výše uvedenými právními závěry se zdejší soud plně ztotožňuje, a proto konstatuje, že ani tato námitka není důvodná.

Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

87. Vzhledem k tomu, že žalobní body jsou nedůvodné a soud nezjistil žádnou vadu, k níž by byl povinen přihlédnout i bez námítky, byla žaloba zamítnuta jako nedůvodná (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
88. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně nebyla v řízení úspěšná, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšnému žalovanému soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť mu v řízení nevznikly žádné náklady převyšující náklady na běžnou administrativní činnost.

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 30. července 2021

JUDr. Věra Šimůnková, v. r.
soudkyně